

ревізійній комісії, навіть якщо ці дії були вчинені керівництвом підприємства. Таким чином, виникає дилема незалежної оцінки фінансового стану акціонерного товариства членами внутрішнього аудиту, які у той же час працюють на оцінюваному об'єкті і підпорядковані керівництву підприємства.

Тому, більшість висновків аудиторів не викривають недоліків в роботі акціонерного товариства. Для аналізу реального стану підприємства інвесторам необхідно самостійно вміти читати фінансову звітність і визначати необхідні показники, що характеризують стан підприємства і дають змогу визначити шляхи подальшого розвитку.

Так, аналіз річної звітності за 2004 рік Відкритого акціонерного товариства «Харківський цегельний завод №13» свідчить, що в Примітках до фінансової звітності за 2004 рік у рядках 940, 950 за графою 4 наведені дані про прострочену (до трьох місяців) непогашену дебіторську заборгованість. У той же час підприємство не створює резерв сумнівних боргів у відповідності до пункту 7 Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість», затвердженого наказом Міністерства фінансів від 08.10.99 р. №237. На запит акціонера стосовно даної ситуації Головою ревізійної комісії «Харківського цегельного заводу №13» була дана відповідь, що резерв сумнівних боргів не створювався у зв'язку з відсутністю інформації про можливу неплатоспроможність підприємств – боржників та у зв'язку з відсутністю прибутку підприємства. Тобто, фактично Голова ревізійної комісії, який є представником органу внутрішнього контролю і якому підпорядкована внутрішня служба аудиту вважає недоцільним усувати виявлені порушення. Нажаль такі випадки є непоодинокими.

Таким чином, звітність підприємств є візитною карткою акціонерних товариств, які бажають залучити додаткові фінансові інвестиції. Для інвесторів, з іншого боку, фінансова звітність є вирішальною в процесі прийняття рішення щодо вкладення інвестицій. Однак, на сучасному етапі розвитку корпоративних відносин в Україні фінансова звітність підприємств та її аудит не є об'єктивними.

На основі аналізу "Харківського цегельного заводу №13" з метою поліпшення корпоративного управління та діяльності внутрішнього аудиту на підприємстві необхідним є виправлення помилок у фінансовій звітності.

Для вдосконалення системи внутрішнього аудиту необхідним є

- подальший розвиток нормативної бази з боку Державного комітету статистики України,
- розгляд і прийняття акціонерними товариствами стандартів та кодексу етики внутрішніх аудиторів на основі існуючих Інституту внутрішніх аудиторів [7].

Розробка нових критеріїв ефективної організації роботи внутрішнього аудиту, що включають встановлення стандартів для членів комісії, фінансову незалежність членів внутрішнього аудиту від керівництва підприємства. Також необхідним є впровадження етики аудиторів та їх відповідальність перед акціонерами. Важливим є вибір доцільної форми організації відділу внутрішнього аудиту в залежності від потреб підприємства.

Джерела та література

1. Державний комітет статистики України <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Принципи корпоративного управління від 11 грудня 2003р. № 54
3. Довгорул Л.Я. Принципи аудиторського нагляду // Економіка, фінанси, право. — 2003. — №8. — С.19.
4. Михайлик О. Як читати і аналізувати фінансову звітність. Міжнародна фінансова корпорація, проект «Корпоративний розвиток в Україні», 2004. — 107 с.
5. Нетыкша О. Организация службы внутреннего аудита и ее работа на предприятии. // Бухгалтерский учет и аудит. — 2004. — №7. — с.61—65.
6. Савчук В. Внутрішній аудит у системі корпоративного управління підприємством. // Економіка України. — 2004. — №5. — с50-55.
7. Інститут внутрішніх аудиторів <http://www.iaa-ru.ru/>

Нехайчук Д.В.

ПРО ВОДОГОСПОДАРСЬКИЙ КОМПЛЕКС КРИМУ

ВСТУП

У травні 2001 року виконується 80 років від дня утворення в Криму системи меліорації й водного господарства.

За минулі 80 років завдяки розвитку меліоративного й водогосподарчого будівництва в Криму відбулися корінні економічні й соціальні перетворення.

СТАН ПРОБЛЕМИ

У цей час водогосподарський комплекс Криму містить у собі 11 тис. км каналів і трубопроводів різних параметрів, 90 тис. гідротехнічних споруджень, 23 водоймища, 500 насосних станцій. Загальна балансова вартість основних меліоративних фондів становить 2,1 млрд. грн. Щорічний обсяг водопостачання 2,5 млрд. куб. м, що забезпечує 85% потреби у водних ресурсах народного господарства Криму [1].

В АРК централізованим питним водопостачанням охоплені всі міста, 53 селища міського типу, а також 546 селищ і сіл із загальною чисельністю населення близько 1,8 млн. чіл., що становить 90 % усього проживаючого в АРК населення. Привізною водою забезпечуються 33 селища з населенням 19 тис. чіл. У сева-стопольському регіоні не мають централізованого водопостачання 7 селищ і сел. У багатьох населених пунктах, включаючи й курортні зони, цілодобове водопостачання відсутній. У цей час вода за графіком пода-

ється в рр. Керч, Судак, Феодосія, Ялта, Сімферополь, Алушта і Євпаторія. У м. Севастополь 92 % населення одержують воду цілодобово, інші – за графіком. У курортний період у зв'язку зі значним збільшенням населення за рахунок відпочиваючих (в 3-5 разів), ситуація з водопостачанням різко погіршується.

В 2005 році підприємствами водопровідно-каналізаційного господарства Криму було піднято 308,7 млн. м³ води, з них підземної – 103,9 млн. м³ (34 %) і поверхневої – 204,8 млн. м³ (66 %); реалізовано споживачам - 174,5 млн. м³, у т.ч., населенню 129,6 млн. м³. По м. Севастополь ці показники склали 63,8; 16,3 і 47,5 млн. м³ і 34,9 і 18,7 млн. м³, відповідно. Фактичне використання водних ресурсів і прогноз водопотреб галузей економіки АРК представлені в табл. 1.

Таблиця 1. Фактичне використання водних ресурсів і прогноз водопотреб галузей економіки АРК

Показник	Фактично			Прогноз	
	1995	2000	2005	2010	2015
Житлово-комунальне господарство					
Кількість міського населення, тис. чол.	1370,2	1315,9	1269,9	1244,2	1182,0
Об'єм потреб у прісній воді, що використовується, млн. м ³	208	156	148	159	151
Питомі витрати води на один міського мешканця, л/доб.	416	325	320	350	350
Промисловість					
Використано води на виробничі споживи, млн. м ³	54,5	24,6	20,8	23,1	25,7
Об'єм води в оборотному і повторно-последовному водопостачанні, млн. м ³	261,0	227,7	190,2	221,4	248,6
Об'єм валових водопотреб, млн. м ³	298,1	251,0	<u>215,3</u> 207,1	<u>241,2</u> 228,3	<u>279,6</u> 264,5
Сільське господарство:					
- площа фактично зрошуваних земель, тис. га	394,9	329,6	<u>270</u> 255	<u>332</u> 300	<u>391</u> 370
- питомі витрати води на зрошення, м ³ /га	4919	2980	2800	2650	2595
- об'єм водопотреб на зрошення, млн. м ³	1942,5	981,9	<u>756</u> 715	<u>885</u> 795	<u>1015</u> 960
- об'єм водопотреб у рибному господарстві, млн. м ³	-	21,84	<u>30,5</u> 29,0	<u>35,0</u> 32,5	<u>42,8</u> 40,0
<i>сільгосподопостачання:</i>					
- кількість сільського населення, тис. чол.	808,8	784,8	758,6	743,4	703,2
- об'єм водопотреб, млн. м ³	169	93	50	95	90
- питомі витрати води на одну людину, л/доб.	573	325	180	350	350

Чисельник - песимістичний варіант, знаменник – оптимістичний

За матеріалами [2]

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Ключовою проблемою, що перешкоджає стабільному розвитку централізованого водопостачання в Автономній Республіці Крим, є недостатня кількість доступних джерел питної води і їхній нерівномірний розподіл по території регіону. Фактично тільки Бахчисарайський і Джанкойський райони мають освоєні запаси якісних підземних вод у достатній кількості. У той же час ряд районів (Чорноморський, Раздольненський, Ленінський, Південний берег Криму, а також мм. Євпаторія, Саки, Судак) відчувають дефіцит води.

В АРК для централізованого питного водопостачання 30% забору води здійснюється з підземних джерел, 70 % – з 14 водоймищ із загальним обсягом 335,47 млн. м³, наповнюваних поверхневими водами природного стоку, а також із системи Північно-Кримського каналу (СКК), на частку якого доводиться 47 %. Водоймища Криму, задіяні в системах питного водопостачання, тривалий період експлуатувалися без проведення капітального ремонту й практично всі вимагають реконструкції. Швидкоток Загорського водоймища, що входить у систему водопостачання Південного Узбережжя Криму, перебуває в аварійному стані. Це ставиться й до ложі Міжгорського водоймища, де втрати води на фільтрацію становлять близько 15 млн. м³/рік, а також, що підводять канали, Феодосійського й Фронтального водоймищ. Відсутність стабільного режиму експлуатації ПКК значно впливає на надійність роботи систем водопостачання. Так, у результаті неповного накачування Феодосійського водоймища навесні 2006 р. відзначався дефіцит вихідної води для постачання м. Феодосія. Крім того, незадовільний технічний стан ПКК приводить до значних втрат води при транспортуванні, до підтоплення територій і засоленню ґрунтів на прилеглих ділянках. Місцеві поверхневі джерела, використовувані для водопостачання, мають значні сезонні коливання витрат води. При цьому дефіцит води особливо гостро проявляється в літній курортний період, що пов'язане з різким збільшенням водоспоживання.

Всі підземні води Криму використовуються в системі централізованого питного водопостачання без попереднього очищення, хоча ряд джерел характеризується підвищеним солемістом (твердість, хлориди й сульфати), відзначаються також значні концентрації нітратів. У дев'яти населених пунктах Криму якість води з підземних джерел не відповідає вимогам діючих стандартів. При цьому на всій території Автономної Республіки Крим спостерігається тенденція до погіршення якості підземної води в існуючих джерелах.

Поверхневі води очищаються на 13 водопровідних станціях із загальною продуктивністю 987,4 тис. м³/сут. (у т.ч. водопровідні очисні спорудження м. Севастополь - 120 тис. м³/сут.). При цьому в 2-х містах (Керч і Феодосія) і на одному блоці в м. Ялта використовується одноступінчаста схема очищення на контакт-

них висвітлювачах, що не може гарантувати стабільну й надійну систему очищення води, особливо в періоди різкого погіршення її якості в джерелі. Значна частина водоочисних споруджень і встаткування сильно зношені й вимагають відновлення, модернізації або заміни.

Знезаражування води провадиться переважно газоподібним хлором, рідко використовується гіпохлорит натрію й Уф-промінювання (м. Євпаторія), на невеликих підземних водозаборах у сільській місцевості застосовується хлорне вапно.

Загальна довжина розподільної системи водопроводу в АРК становить 14165 км, з них старих і зношених - 7577,7 км або 53,5 % (у середньому по Україні - 33%); по м. Севастополь, відповідно, 852,2 і 477,2 км або 56%. Складний рельєф місцевості вимагає в ряді випадків використання особливого зонування мереж і облаштованості комплексної системи резервуарів. Наявний резервуарний парк розвинений недостатньо, більшість існуючих резервуарів перебуває в незадовільному технічному стані, частина - виведена з експлуатації.

Системами централізованого водовідведення в Автономній Республіці Крим забезпечені 16 міст, 56 селищ і 194 сільських населених пункту. Чисельність населення, що обслуговує, становить 1344 тис. чол. або 67%. У ряді населених пунктів (м. Балаклава, окремі райони м. Бахчисарай і ін.) централізоване каналізування відсутнє. Особливо несприятлива ситуація зложилася в сільській місцевості, де систем водовідведення в 4,5 рази менше, ніж систем водопостачання.

В 2005 р. через системи каналізації було відведено 199,6 млн. м³ стоків (у т.ч. по м. Севастополь 26,6 млн. м³). Довжина каналізаційних колекторів і мереж становить 2551,3 км, з них на частку старих і аварійних доводиться 1489,7 км або 58,4 % (у середньому по Україні - 29 %); по м. Севастополь із 520,8 км підлягають заміні 215 км (41,3 %).

У системах водовідведення міст функціонують 124 каналізаційні насосні станції продуктивністю 1313,1 тис. м³/сут. (у т.ч. 28 продуктивністю 81,4 тис. м³/сут. у м. Севастополь) і 26 каналізаційних очисних станцій продуктивністю 744 тис. м³/сут. (у т.ч. 6 продуктивністю 176,9 тис. м³/сут. у м. Севастополь). Українське незадовільний технічний стан каналізаційних очисних споруджень і значне зношування глибоководних випусків очищених стоків у Чорне море створюють постійну погрозу забруднення прибережної зони. [2].

Внаслідок зниження обсягів водоспоживання існуюче насосне встаткування, що застаріло не тільки фізично, але й морально, працює в неоптимальному режимі. Це приводить до необґрунтованих значних витрат електроенергії, що є основній складовій у собівартості води.

Система обліку кількості використаної води розвинений недостатньо: відсутній технологічний контроль на самих підприємствах ВКХ, не повністю охоплені споживачі. Населення оплачує послуги по застарілих нормах, які не враховують зміну водоспоживання в курортний період.

На підприємствах ВКГ Криму відзначається дуже високий рівень втрат і неврахованих витрат води, які в середньому тільки по великих містах становлять до 30 % (по Севастополю – 47,4%). Найбільші показники непродуктивних втрат води мають підприємства ВКГ міст Красноперекіпська (58%), Керчі (55,3%), Алуштині (44,8%) і ПУК (44,7%). У сільській місцевості, де навіть технологічний контроль за кількістю піднятої й поданої в мережу води найчастіше відсутній, ці показники значно вище.

Послуги централізованого водопостачання й водовідведення в Криму надаються 13 міськими виробничими підприємствами ВКХ, що входять до складу ПО «Кримводоканал», ПП ВКГ м. Севастополь, ПП ВКГ м. Армянськ і 214 підприємствами комунальної форми власності. Мережі й спорудження підприємств ПО «Кримводоканал» перебувають у республіканській власності Автономної Республіки Крим; ВП ВКГ м. Севастополь – у міський; інших підприємств – в основному в комунальній власності. ПП ВКГ м. Армянськ експлуатує тільки розподільні мережі.

Існуюча в цей час в АРК організаційно-правова структура ВКГ є недосконалою. У сфері водопостачання й водовідведення діє більше 200 суб'єктів господарювання різних організаційно-правових форм і форм власності, у тому числі, державні й комунальні підприємства, підприємства республіканської власності, господарчі товариства, приватні підприємства й фізичні особи – підприємці. В окремих випадках сам орган місцевого самоврядування безпосередньо займається діяльністю по водопостачанню. Ці суб'єкти є досить різноманітними, мають переважно обмежені фінансові, матеріальні й трудові ресурси.

Внаслідок неефективної тарифної політики середні тарифи на послуги водопостачання й водовідведення відшкодовують собівартість послуг тільки на 88% і 85% відповідно, у м. Севастополь – на послуги водопостачання 69% (при середньому показнику по Україні в 2006 р.- 88%). Тарифи для населення покривають усього 21 % по АРК і 27 % по м. Севастополь – за водопостачання; відповідно, 21 і 18% – за водовідведення. Значна частина не відшкодованих населенням витрат перекладається на інші групи споживачів. У більшості населених пунктів тарифи для підприємств в 10-20 разів більше тарифів для населення (у м. Щелкино тарифи на послуги водопостачання більше в 74 разів, на водовідведення – в 96 разів, у м. Феодосія – в 40 разів).

Це є слідством відсутності в законодавстві визначення органів регулювання тарифів на послуги централізованого водопостачання й водовідведення підприємств, що перебувають у власності АР Крим. Органи місцевого самоврядування мають повноваження тільки погоджувати тарифи для підприємств не комунальної форми власності (повноваження встановлювати тарифи, які до травня 2005 року належали Раді Міністрів АР Крим, скасовані Кабінетом Міністрів України й не делеговані в законодавчому порядку жодному з регуляторних органів). Таким чином, у більшій частині республіки відсутні органи державного регулювання тарифів на послуги централізованого водопостачання й водовідведення, надавані суб'єктами природних монополій. Відсутність чітко певної системи регулювання тарифів при існуючій збитковій діяльності підприємств водопостачання й водовідведення в республіці, гальмує залучення інвестицій у цю сферу.

Діюча система узгодження тарифів органами місцевого самоврядування на послуги підприємств республіканської власності є складною, тривалою й неефективною; не припускає відповідальності органів місцевого самоврядування за свої дії, у випадку їхньої необґрунтованості, і можливості залучення громадськості до регуляторних процесів. Крім того, у підприємств немає навіть теоретичної можливості розраховувати на відшкодування з бюджетів органів місцевого самоврядування збитків, що виникають у результаті узгодження тарифів нижче рівня економічно обґрунтованих витрат на виробництво послуг [3, с 5].

Регулювання діяльності (у т.ч. тарифів) суб'єктів господарювання, що надають послуги централізованого водопостачання й водовідведення в сільській місцевості, на сьогодні вкрай ускладнено наявністю встановлених законодавством регуляторних процедур, які можуть бути спрощені для сільських і селищних органів місцевого самоврядування без шкоди якості ухвалених рішень. Про це свідчить досвід окремих територіальних громад, що приймають рішення щодо розміру тарифів на зборах співтовариств громадян.

ВИСНОВКИ

Таким чином, для водопровідно-каналізаційного господарства Криму характерні наступні риси:

- централізованим питним водопостачанням забезпечені 950 населених пунктів, 33 – використовують привізну воду. Рівень охоплення населення в сільській місцевості залишається на низькому рівні. У більшості населених пунктів питна вода подається за графіком, що неприпустимо особливо в курортній і прибережній зонах;
- внаслідок дефіциту місцевих водних джерел, дебіт яких залежить від погодних умов, значна частина АРК забезпечується водою з інших регіонів України через систему Північно-Кримського каналу, що перебуває в незадовільному технічному стані;
- технології й устаткування, використовувані для очищення поверхневих вод, у більшості випадків не відповідають сучасним вимогам;
- розвиток систем каналізації відстає від систем водопостачання й часто є обмежуючим чинником розвитку міст і інших населених пунктів;
- неефективна робота КНС не дозволяє знижувати негативний вплив стічних вод, що скидають, на навколишнє середовище;
- невідповідність застарілого насосного обладнання, що працює в неоптимальному режимі, приводить до зростання питомих витрат електроенергії на перекачування води й стоків;
- низький рівень обліку використаної води утрудняє технологічний контроль і змушує підприємства ВКХ проводити розрахунки з населенням (а в деяких випадках і з іншими споживачами) по застарілим нормам водоспоживання;
- приналежність підприємств ВКХ до республіканської власності не стимулює зацікавленість органів місцевого самоврядування до фінансування робіт з реконструкції об'єктів водопостачання й водовідведення, крім того, вони не мають для цього відповідних можливостей;
- законодавчо не визначені органи регулювання тарифів на послуги централізованого водопостачання й водовідведення для підприємств, що перебувають у республіканській власності;
- узгодження тарифів для підприємств республіканської власності органами місцевого самоврядування міст, селищ і сіл (а не встановлення або затвердження) є необґрунтованим з організаційної й економічної точок зору;
- споживачі не мають можливості брати участь у регуляторному процесі через відсутність регуляторних процедур установа тарифів;
- невиправдано ускладненою є система прийняття регуляторних рішень за твердженням тарифів на рівні сільських і селищних органів самоврядування;
- збитки більшості підприємств ВКХ міст становлять до 20% від чистих реалізаційних доходів;
- перехресне субсидування вартості послуг водопостачання й водовідведення для населення за рахунок інших груп споживачів в окремих містах досягає більше 70 разів;
- установчі документи багатьох підприємств, що діють у сфері водопостачання й/або водовідведення, не відповідають вимогам чинного законодавства, не визначають належним чином їхню організаційно-правову форму й правовий статус. Передача комунальної власності також не оформлена відповідним чином: необхідні документи або взагалі відсутні або не відповідають вимогам чинного законодавства. Сам правовий титул, на якому передається власність, часто не відповідає економічним інтересам підприємства й характеру здійснюваної їм діяльності. Це вносить невизначеність у господарську діяльність підприємств, ставить її поза правовим полем;
- існує велика кількість дрібних суб'єктів господарської діяльності, які в процесі надання послуг самостійно експлуатують водогінні мережі й артезіанські шпари, але при цьому не мають організаційних і фінансових можливостей для одержання всіх (або хоча б деяких) дозвільних документів, внаслідок чого діяльність таких суб'єктів лежить поза правовим полем;
- чинне законодавство не містить норм, які б спеціально регулювали правовий режим власності в Автономній Республіці Крим, у той же час не визнає її ні комунальної, ні державною власністю. Це породжує правову невизначеність у питаннях, пов'язаних з тим, на яких початках можуть діяти утворені АРК юридичні особи (наприклад, унітарні підприємства), у якому порядку й ким повинні встановлюватися тарифи на їхні послуги й т.д.

У цей час збереження водогосподарчого комплексу Криму розглядається як одне з найважливіших

стратегічних завдань, як страховий фонд держави, що гарантує стабільне виробництво сільськогосподарської продукції й забезпечення населення питною водою. Без зрошуваного землеробства в сільського господарства республіки немає майбутнього. Важливість галузі "водне господарство" і надії на його подальше функціонування підтверджує Указ Президента України від 23.06.98 р. № 670 "Про міри Державної підтримки водогосподарсько-меліоративного комплексу". Вважаємо, що власні структури всіх рівнів повинні уділяти особливу увагу щодо проблем водопостачання в Криму на сучасному стані розвитку економічної системи держави.

Джерела та література

1. <http://www.comwodhos.crimea-portal.gov.ua>
2. Проект: „Вода для устойчивого развития и здоровья в Крыму” – Симферополь, – 2004 г.
3. В.Г. Федоренко. Про воду // Міжнародний науково-практичний журнал „Економіка та держава”, – № 7. – 2006 р.

Булюк О.В.

РОЗВИТОК СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Вступ. Збалансований регіональний розвиток держави є запорукою суспільного миру, національної злагоди й стабільного економічного зростання. Дієздатність державної регіональної політики є також важливим індикатором готовності нашої країни до її інтеграції в європейську спільноту.

Суть системи державного та місцевого регулювання зовнішньоекономічної діяльності України в основному визначається Законом України "Про зовнішньоекономічну діяльність" та Указом Президента України "Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади" (1999).

Найвищим органом, що здійснює державне регулювання зовнішньоекономічної діяльності, є Верховна Рада України. До компетенції Верховної Ради України належать:

- прийняття, зміна та скасування законів, що стосуються зовнішньоекономічної діяльності;
 - затвердження головних напрямів зовнішньоекономічної політики України;
 - розгляд, затвердження та зміна структури органів державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності;
 - укладання міжнародних договорів України відповідно до законів України про міжнародні договори та проведення чинного законодавства України відповідно правил, установлених цими договорами;
 - затвердження напрямів дій щодо валютних надходжень та умов оподаткування, митного тарифу, митних зборів і митних процедур України при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності;
 - встановлення спеціальних режимів зовнішньоекономічної діяльності на території України.
- Кабінет Міністрів України:
- вживає заходів до здійснення зовнішньоекономічної діяльності України відповідно до законів України;
 - здійснює координацію діяльності міністерств, державних комітетів та відомств України щодо регулювання зовнішньоекономічної діяльності, координує роботу торговельних представництв України в іноземних державах;
 - приймає нормативні акти управління з питань зовнішньоекономічної діяльності у випадках, передбачених законами України;
 - проводить переговори і укладає міжурядові договори з питань зовнішньоекономічної діяльності у випадках, передбачених законами України про міжнародні договори України; забезпечує виконання міжнародних договорів з питань зовнішньоекономічної діяльності всіма державними органами управління, підпорядкованими Кабінету Міністрів України, та залучає до їхнього виконання інші суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності на договірних засадах;
 - відповідно до своєї компетенції, визначеної законами України, вносить на розгляд Верховної Ради України пропозиції про систему міністерств, державних комітетів і відомств - органів оперативного державного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, повноваження яких не можуть бути вищими за повноваження Кабінету Міністрів України, які вона має згідно із законами України;
 - забезпечує складання платіжного балансу, зведеного валютного плану України;
 - здійснює заходи щодо забезпечення раціонального використання коштів Державного валютного фонду України.

Виходячи з необхідності впорядкування системи центральних органів виконавчої влади та з метою поетапного здійснення адміністративної реформи в Україні видано Указ Президента України "Про систему центральних органів виконавчої влади" (1999).

Цим Указом передбачено, що до складу Кабінету Міністрів України входять прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр, три віце-прем'єр-міністри, міністри.

До системи центральних органів виконавчої влади України входять:

- міністерства України: аграрної політики; внутрішніх справ; екології та природних ресурсів; економіки; палива і енергетики; закордонних справ; культури і мистецтв; з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи; оборони; освіти і науки; охорони здоров'я; праці та соціальної політики; транспорту; фінансів; юстиції;